

Hurá do Doks! 35. ročník jarní klasiky se jel jako za starodávna, hurá stylem, kdo tam bude první.

Na oslavě Vlkova životního jubilea nemohlo nedojít na téma letošních nepovolených Doks. Byli jsme tam tři základní závodníci z pěti účastníků památného prvního ročníku. Tedy usnášénischnpná nadpoloviční většina. Tak jsme se usnesli: Toho bohda nebude, aby se tak vřhlasný závod nejel. Pro ošálení úradů uděláme závod nezávod. Pěkně jak za starodávna, bez čísel na zádech, bez šipek na silnici, bez pořadatelů a dopravních značek na křižovatkách, bez vedení Policí a vodících vozů, bez rozhodčích, co určí pořadí a změří časy. A pěkný malý balíček, co nebudí pozornost a stejně se brzy roztrhá na dvojičky, trojičky. Přednostní právo účasti měli ti zakládající, dále přítomní na oslavě, aby to nebyla záležitost jen CKKV tak Plašáci Pavla Šáchy, co takovouto akci chtěli provést už paralelně s loňskými Doksy. A hodně dávný a mnohočetný účastník Martin Videman. Jediným nováčkem byl letos naprosto netrévaný (najeto 165 km), ale mládím nepoučitelný Mišák Konůpka, co si myslel, že trenér Vlk se svými námitkami je příliš úzkopsý, že on to v pohodě dá a nejspíš v čelní skupině. Oproti tomu zkušený mazák Vlád'a Černohub brzy zjistil, že letos na to nemá a účast zrušil. Kapitola sama o sobě je Pračlověk Budínský. Pozvání, jako účastník pátého, šestého ročníku vřele přijal. S Michalem Koktou však víme své. Očekávaný mail dorazil: Do Doks nejezu. Petr. No vida, Vlk má tím pádem jisté vítězství v nové kategorii VETCHÝ 70. Zbývalo dořešit trasu s objížďkami uzavírek. V Čečelicích jsme riskli cyklokrosovou vložku, objezd Žďáru vyladil Vlk s Jirkou Velíškem. Den před startem Vlk nasednul na skútra a celou trasu projel. Pro kompenzaci délky trasy se před obcí Nebužely zahrulo doprava na Mšeno a po pár km doleva na Kaninu, pak krkolomnými serpentínami ke Grobiánovi a dál na Romanov. Délka trasy zůstala na 79 km, ale ten závěr kolem Bezdědic, přes Pankrác a Luka, nádhera, lesní úseky, kopce navíc. Na skútru idylka, druhý den na kole jsem sténal.

Čtvrtek 25. května 2017, Třeboradice, parkoviště u teplárny, 14:00 hodin. Počasí cyklistické, jen vítr trochu nepřátelský. Na pomyslnou startovní čáru se řadí 14 závodníků: CKKV Praha – Michal Kokta, Petr Chrupa, Vlk Konůpka, Zbyněk Ferenc, Pavel Trachta, Vojta Roule, Jirka Velíšek, Jirka Zejda, Mišák Konůpka, Mílás Vodehnal. Polarshop Plašáci Praha – Pavel Šácha, Roman Lacina, Petr Obyt. Nezávislý – Martin Videman. Jaké cíle mají letos dávní účastníci? Vlk to chce dát pod čtyři hodiny a nebyt poslední (podařilo se). Michal Kokta chce porazit Vlka (nepodařilo se). Jirka Zejda chce porazit Michala Koktu (nepodařilo se).

Bagáž naložena k Jarmile do auta, může se vyrazit! Peloton symbolicky táhne vítěz prvního ročníku Vlk, po kilometru střídá. Ještě chvíli jedou všichni pohromadě. Za Mratínem už to neplatí. Kdo mohl, zamával staříkům a vyrazil kupředu. Co se dělo tam, píše Pavel Trachta: V poklidném tempu se jelo až do Kostelce nad Labem, kde starý pán v červeném žigulíku nedal přednost a natvrdo vjel do křižovatky čímž zapříčinil pád Videmana, našťestí bez následku na zdraví. Znovu se zformoval vláček, který zastavily až závory před Všetaty. Na konci Všetat, Zbyněk Ferenc z třetí pozice poklidně jedoucích cyklistů vystřídá a do Čečelic rozjel hodně svižné tempo. Což mělo za následek roztrhání skupiny. V čečelickém stoupaní se ho už držel pouze Pavel Trachta, a přesto, že kopec jeli pohodovým tempem nikdo je už nesjel. Vyjížd'kovým tempem oba vedle sebe dojeli pod Romanov, který se nemůže vynechat. V nejprudší části se Zbyněk odpoutal od Pavla, ale nahoře zvolnil a počkal. Za Nosálovem jezdce čekala druhá úprava trasy. Odbočovalo se na Bezdědice a po krásném asfaltu do kopečku se vyjelo z údolí. Na označených křižovatkách se směřovalo na rozcestí Pankrác, na kterém se uhnulo doleva na Luka. Potom přišlo poslední kilometrové stoupaní do vesnice Luka s průměrným stoupaním čtyři procenta, na jehož konci Zbyněk poodjel a do Tachova přijel asi minutu před Pavlem.

Vlk: Jó poměrně mladí, trénovaní borci, ti měli pohodu. My vzadu jsme pohodu ztratili už za Mratínem. Ten zmiňvaný vláček jsme nedojeli ani u závor, to už byli dávno pryč. Co napsal Jirka Velíšek, který se v přední skupině udržel? Jirka: Kousek za startem jsi strategicky opustil čelo pelotonu, poněvadž jsem jel hned

za Tebou, nezbylo mi nic jiného, než táhnout peloton až za Mratín, kde mě všichni předjeli a já plápolal na konci. V Kostelci došlo k onomu karambolu, tam jsem je dojel a za chvíli mě zase ztratili. Díky staženým závorám před Všetaty jsem se stal na chvíli opět součástí vedoucí skupiny. Jakmile se zvedly, k mé radosti nestačil Petr Chrupa a měl jsem partáka. Za Byšicemi nás předjel Vojta a pomalu nám mizel v dáli.

A co na to Vojta: Trochu jsem kluky předjel ve snaze dohonit další. Míšu jsem předjížděl na hlavní do Mšena, chytil se asi na 500m, pak jel pomaleji, ještě jsem na odbočení doleva (ke Grobiánovi) na něj čekal a dočkal se. Sjezd jsme jeli spolu a od Grobiána se asi také po 500m ohlédnu a on nikde. Nikoho dalšího jsem už neviděl a jel tedy časovku sám jako za starých časů.

Vlk: A co my, utržení už za Mratínem? Jeli jsme, co to dalo, ještě v Kostelci jsme zahlédli, že se ve předu něco děje. Než jsme tam dojeli, byli pryč. Takže v Čečelicích trochu cyklokrosu, v Byšicích vidíme, jak Martin Videman rovná přehazku po pádu v Kostelci. Na hlavní se zformovala skupina Vlk, Kokta, Šácha, Lacina a docvaklý Videman. Na dlouhé kilometry stálá sestava. Jen Videman trochu zlobí a pořad ho musíme sjíždět. Tady je holt doma a zná tu každý šutřík. Ale dá to práci. Pavel Šácha tu v roli pečovatele chrání Vlka před dotěrným větrem. A nejen tady, po většině trasy vetchého staříka takto chránil. Na Řepín dáváme, na co máme a bolí to, Michal, ač zkrmený, stále se drží; až ve sjezdu ke Grobiánovi ho ztrácíme, sjezdy on moc neumí. Ani v údolí žádná idylka, jede se svižně. Pod Romanovem se Vlk dlouho dobývá do karbošneka a zpomaluje, Videman zas ujíždí! Všechny další kopce tak makáme ve třech, a když ho ve sjezdu za Nosálovem opět máme, hle, co to? Před námi se v křečích svíjí netrénovaný Mišák, co si myslel, že ho mládí donese až do Doks. Před závodem jsem ho odhadoval na 55km, zvadnul na 62. km. Takže svůj vláček nechávám odjet a věnuji se Mišákovi. O tom, kolik kopců nás ještě čeká raději mlčím. Sám v křečích, vstát ze sedla už nejde. Tak se suneme vzhůru, pak lesem nahoru dolů, krásný vzhled je z kola na ten Boží svět! Po rovinách a z kopce mi to ještě jede, tak valím kupředu. Jenže Mišákovi to ani tady nejede, když se ohlédnu, on nikde. Takže chvilka času na vypuštění tekutin, což jsem chystal na Romanov, až tam budu tlačit, jenže já ho vyjel. Pak se ploužíme táhlým kopcem do obce Luka, tady Mišáka utěšuju, že do cíle už žádný kopec není. Ovšem zapomněl jsem, že za vsí je ještě jeden ohavný stoupák až na starou trasu od Žďáru. Další podpásovka zlomenému Mišákovi. Snažím se ho udržet trochu v tempu, jako rozptýlení nabízím nádherný pohled na Bezděz. Když to nejede, tak to nejede. Ve Ždírci usuzuji, že odtud do cíle doleze i po kolenou a vydávám se na oblíbený rychlý úsek s výhledem na vykousaný kopec nad Tachovem. Tady čeká věrný Šácha a doprovází mne až do cíle. Jenže místo závěrečného spurtu se potácím z posledních sil, pomaleji než na Romanov. V cíli se sklápím z kola a drahnou chvíli na něm visím, než jsem schopen pohybu. Ale Doksy jsem dal, a o půl hodiny rychleji, než jsem si předsevzal! Za dvě minuty je tu Mišák, že by na tom byl líp se teda nezdá. Usedáme do trávy a čekáme na další tři borce, co jsou ještě za námi. Záhy přijíždí Mílas, po něm Michal. Když je překročena čtyřhodinová hranice a Jirka Zejda nikde, zvedáme se za ostatními.

Pavel Trachta: Nejdéle kochající se jezdec byl Jirka Zejda, který silou zvyku odbočil u Nebužel na Střemy a de facto projel celé kokořínské údolí. V Pizza grillu Kovárna se postupně sešli všichni jezdci a po dobrém jídle následoval přesun do tradičních prostor v kempu Bílý Kámen, kde Lád'a rozdál všem účastním sponzorské ceny. Večerní posezení se tentokrát konalo v restauraci na místním fotbalovém hřišti.

Vlk: Ne všichni jsme si v Pizza grilu stačili vychutnat dobré jídlo. Aby nevázo vyhlášení výsledků závodu, odjel jsem s Mišákem a Zejdou do kempu všechno připravit. Pak jsme aplaudovali vítězi závodu, vítězům jednotlivých kategorií i nejdéle se kochajícímu. Ověšení medailemi, nocující se šli ubytovat, a my s Mišákem a Mílase se konečně dostali ke stravě. Leč na hřišti byl výběr minimální, chutě nevábne. Zato pivko jedna báseň. Když přišli ostatní, večer se rozjel do obvyklého rázu. Jen se víc vzpomínalo a staří borci si pochvalovali tento krátký návrat do minulosti, a jak jsme si všichni báječně zazávodili, zkrátka jak za starých časů. 35. ročník závodu Praha – Doksy, tentokrát nuceně

v retro podmínkách, se přesto velice líbil. Nakonec i sezení v těchto prostorách byl návrat do kdysi, závod zde končil i v roce 1993.

Když mi pár dnů nato Zbyněk oznámil, že si nepřeje být uváděn jako vítěz závodu, že není závodník a tohle byla spíš vyjížďka, málem jsem vyskočil z kůže. Vzpomínka, jak jsem v cíli v bolestech visel přes kolo – takhle plechový jsem nebyl ani po dvěštěpadesátkách na Králi Šumavy – to tedy byla vyjížďka! Možná pro první dva (stejně asi taky pozávodili, když dal Zbyněk Pavlovi minutu). Pro nás ostatní, jak mne sami utvrdili, to byl závod se vším všudy, až na hranu sil. A že nás jelo málo? Až do osmého, devátého ročníku jsme jezdili v podobném počtu a vítězové jako Pepa Šimon, Petr Chrupa, Roman Chládek či Vlk se přece z historie tohoto klání kvůli tomu nevymažou...

P.S. Jak se později ukázalo, pád Martina Videmana neskončil bez následků – ruka v sádře. Přejeme brzké uzdravení.

Pořadí 35. ročníku Praha – Doksy

25.5.2017 79km

závod v podmínkách retro

1. Zbyněk Ferenc	1968	CKKV Praha	2:45:01	1.C
2. Pavel Trachta	1969	CKKV Praha	2:46:01	2.C
3. Petr Obyt	1981	POLAR Plašáci Praha	2:48:48	1.B
4. Vojtěch Roule	1968	CKKV Praha	3:06:20	3.C
5. Jiří Velíšek	1953	CKKV Praha	3:12:10	1.E
6. Petr Chrupa	1957	CKKV Praha	3:13:14	2.E
7. Roman Lacina	1979	POLAR Plašáci Praha	3:21:43	2.B
8. Martin Videman	1966	Vysoká Libeň	3:23:00	1.D
9. Pavel Šácha	1978	POLAR Plašáci Praha	3:27:00	3.B
10. Vlk Konůpka	1947	CKKV Praha	3:27:47	1.F
11. Michael Konůpka	1997	CKKV Praha	3:30:03	1.A
12. Milan Vodehnal	1954	CKKV Praha	3:42:02	3.E
13. Michal Kokta	1950	CKKV Praha	3:51:51	4.E
14. Jiří Zejda	1953	CKKV Praha	4:12:40	5.E

Uvedené časy jsou spíše orientační – zejména vteřiny. Oproti jiným ročníkům pak o dost horší, což je dáno výrazně větší obtížností konce závodu v objížďce.

Vlk Konůpka